

najnesrećnijem je događaj koji se već uvek dogodio, koji svest ne može da pounutrašnji/seća ali koji određuje svest.

Ono što je suština nesreće ubrzo postaje jasno: samosvest zaboravlja ili prekriva originalnu vremenitost nastojeći da misli vreme kao predstavljivo i time sebe izmešta iz vremena a vreme čini nečim što je u moći svesti. Tako A kaže:

„Njena nesreća je što se prerano rodila i zato stalno dolazi prekasno“. Najnesrećniji se seća budućnosti i nada se prošlosti. Nesrećna se odnosi spram budućnosti samo u mislu onoga što može anticipirati o budućnosti. On je već zahvatio budućnost u svesti /budućnost se već dogodila/ Sa druge strane on se nada mogućnosti koja za mogućnost koja je već prošla.

Ono što A opisuje kroz refleksije o najnesrećnijem je svojevrsna fenomenologija traume kao osnove samosvest. Iskustvo traume je specifično iskustvo, moglo bi se reći kvazi iskustvo, jer traumatska prošlost u strogom smislu se nije još uvek dogodila jer nije iskušena, ona leži u budućnosti u smislu da joj smisao nije određen. U tom smislu se neko nada da će se setiti. Sa druge strane, svu budućnost koju najnesrećniji ima jeste budućnost koja je potčinjena prošlosti, uvek prethodeća budućnost koja više nije; nada je u tom smislu puko sećanje. Sećanje poništava nadu a nada sećanje. Sadašnjost, prisutnost je lišena smisla.

U korenu priče o najnesrećnijem jeste nemogućnost rekolekcije odnosno sećanja, to će reći nemogućnost da se uspostavi prisutnost. Samosvest ne može pounutrašnjiti/setiti se vlastitog nastanka, ne može interiorizovati vremenitost putem koje prisutnost stupa. To znači da samosvest nikada ne može sebi izreći sebe. Dakle u osnovi samosvesti je neka vrsta ludila koja se pokazuje kao drugost vremena.